

Quả chuông pha lê đỏ

Hai mươi năm trôi qua không lưu lại một đôi thay gì trong cửa hàng nho nhỏ của Sam Kee. Cũng vẫn những cái bình bụi bặm đựng rễ sâm và râu cọp, cũng bức tượng Phật nhỏ bằng đồng, cũng những món đồ vật vĩnh cửu. Edith Williams thích thú thăm thì khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng hai vợ chồng.

- Mark, anh xem. Không có gì thay đổi c. Dường như không một món gì được bán đi từ khi anh với em rời đi này sau tuần trăng mật.

- Chắc chắn là không - Bác sĩ Mark tán đồng. Ông đi bên cạnh vợ dọc theo hành lang hẹp - Nếu không ai cho chúng mình biết là Sam Kee đã chết, anh tin là chúng ta đang sống ngược trở lại 20 năm trước như trong những câu chuyện khoa học viễn tưởng.

- Mình phi mua một cái gì đó - người vợ nói - để kỷ niệm 20 năm ngày cưới của chúng mình. Hay là một quả chuông?

Từ trong góc tối của gian hàng, một người đàn ông trẻ xuất hiện, ăn mặc theo lối phung Tây nhưng nét mặt và đôi mắt của người phung Đông.

- Xin chào, ông bà cần gì ạ?

- Chúng tôi nghĩ là chúng tôi cần một quả chuông - Bác sĩ Williams cười vui - Nhưng cũng không chắc lắm. Anh có phi là con trai của ông Sam Kee không?

- Cha tôi đã về bên kia thế giới cùng với tổ tiên cách đây 5 năm rồi, tôi có thể nói rằng cha tôi đã chết - đôi mắt đen lấp lánh - nhưng các khách hàng thích những lời hoa mỹ. Họ thấy thế là lạ.

- Tôi chỉ nghĩ rằng thế thì hay chứ không lạ lùng chút nào Edith Williams nói - Chúng tôi tiếc rằng ông cụ đã mất. Chúng tôi đã hi vọng gặp lại cụ. Hai mươi năm trước, khi chúng tôi là đôi vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật, ông cụ đã bán cho chúng tôi một dây đeo cổ bằng pha lê đỏ với nửa giá.

- Tôi chắc rằng ba tôi vẫn có lỗi mà - đôi mắt đen lại lấp lánh - Nhưng nếu ông bà thích một quả chuông, đây là quả chuông nhỏ dùng trong đền thờ, chuông cho lạc đà, chuông báo bữa ăn chiều..

Nhưng khi anh ta nói, Edith chỉ tay vào một vật nào đó ở sau quầy.

- Một quả chuông bằng pha lê! - bà kêu lên - và là pha lê đỏ. Còn gì hoàn hảo hơn? Một món quà cưới bằng pha lê đỏ và một món quà kỷ niệm ngày cưới cũng bằng pha lê đỏ!

Người trẻ tuổi buông thông tay

- Tôi không nghĩ là bà thích món hàng đó - Anh ta nói - Nó vỡ rồi.

- Vỡ ử - Edith Williams chùi lớp bụi và đưa quả chuông xinh xắn bằng pha lê, nhỏ như quả lê, ra trước ánh đèn - Tôi thấy nó thật hoàn hảo.

- Y' tôi không phi là nó không hoàn hảo - Cái vẻ gì đó phung Tây đã biến mất từ người bán hàng trẻ tuổi - Nó không có con lắc. Không kêu được.

- Thế sao Đúng rồi - Mark Williams cầm lấy quả chuông - Con lắc mất rồi.

- Chúng ta có thể cho làm lại con lắc khác - vợ ông nói - nếu không tìm ra con lắc của nó.

Người Trung Hoa trẻ tuổi lắc đầu:

- Cách đây hai mươi năm cha tôi đã tách rời qu chuông và con lắc - Anh ta ngáp ngừng rồi nói thêm - Cha tôi sợ qu chuông này.

- Sợ nó ừ - Mark nhướn mày

Lại ngáp ngừng một lần nữa.

- Ông có thể nghe như một câu chuyện để kể cho du khách - anh ta nói - Nhưng cha tôi thật sự tin. Nghe nói qu chuông này bị đánh cắp ở một ngôi đền nằm đâu đó trên núi Ngòi đền này thuộc về một giáo phái người Trung Hoa thờ Phật. Cũng như người phụng Tây tin rằng ngày phán xét của Thượng đế được thông báo bằng tiếng kèn trumpet của Thánh Peter, giáo phái nhỏ bé này tin rằng khi qu chuông được rung lên, một qu chuông được chạm nguyên thủy từ một khối pha lê đỏ và đã được thánh hóa bằng những nghi lễ kéo dài trong mười năm, để gọi hồn một người nào đó đã chết thì họ sẽ sống lại.

- Thật siêu phàm! - Edith Williams kêu lên - Mark, anh xem, qu chuông này sẽ giúp anh rất nhiều trong khi phẫu thuật - Quay sang người Trung Hoa, bà tui cười nói -Tôi chỉ ghẹo anh ấy thôi Chồng tôi là một bác sĩ phẫu thuật rất giỏi.

Người bán hàng nghiêng đầu

- Tôi phi nói để ông bà biết. Ông bà sẽ không làm cho nó kêu lên được. Chỉ có con lắc của nó, được chạm chung từ một khối pha lê, mới làm cho qu chuông kêu được. Đó là lý do tại sao cha tôi tách rời chúng ra.

Anh ta lại ngáp ngừng.

- Tôi chỉ mới kể cho ông bà nghe phân nửa những gì cha tôi kể cho tôi nghe Cụ nói rằng, dù cho nó ngăn cản cái chết, Thần Chết không thể bị đánh bại Bị lấy mất nạn nhân đã chọn, hắn ta sẽ bù vào một người khác. Vì vậy khi qu chuông được rung lên, có thể nói khi một thầy tu hoặc một chủ nhân ông chết, một người nô lệ hoặc một đầy tớ sẽ nạp mạng cho thần chết thay vào nhân vật quan trọng mà hắn ta phi bỏ qua.

Anh ta mỉm cười, lắc đầu.

- Thế đó - Anh ta nói - Một câu chuyện phi lý. Nếu ông bà vẫn muốn mua nó, qu chuông giá 10 độ Dĩ nhiên cộng thêm tiền thuế.

- Chỉ câu chuyện không thôi cũng đáng giá nhiều hơn thế - Bác sĩ Williams nói - Anh nghĩ chúng ta nên gọi nó về nhà, đúng không, Edith? Sẽ an toàn hơn là để trong vali của mình phi không em?

- Gọi à? - Người vợ dường như bừng tỉnh - Ờ, đương nhiên rồi Và vì nó không kêu, em sẽ làm cho nó kêu Em biết là em làm được.

- Nếu câu chuyện có thật - Mark thăm thì - Anh mong là không...

+++

Gói hàng đến vào sáng thứ bảy trong khi Mark Williams đang xếp những số báo y khoa mới nhất vào tủ sách bừa bãi của ông. Ông nghe Edith đang gõ hàng ngoài hành lang. Rồi bà bước vào với qu chuông pha lê đỏ trên tay.

- Mark, nó đây! - bà nói - Bây giờ mình làm cho nó kêu đi.

Người vợ ngồi xuống bên cạnh bàn giấy Ông cầm qu chuông và vói lấy cây bút chì bằng bạc.

- Chỉ vì tò mò thôi - ông nhấn mạnh - không phi vì anh tin vào câu chuyện ấy đâu Em xem anh gõ vào nó sẽ kêu mà.

Ông gõ vào vành chuông. Chỉ có một âm thanh trầm đục vang lên. Rồi ông lại thử với một đồng cắc, một con dao rọc giấy, và một cái đáy chai Mỗi lần thử lại cũng chẳng giống tiếng chuông kêu

- Mark, nếu anh thử xong rồi - Edith nói - để em làm anh xem.

- Tốt thôi - chồng bà đồng ý.

Bà cầm lấy qu chuông và quay đi một lúc. Rồi bà lắc mạnh qu chuông. Một âm thanh ngọt ngào, trong trẻo vang khắp căn phòng. Tự dung người chồng cm thấy ròn rợn dọc sống lưng.

- Trời! - Ông kêu lên - Làm sao em làm được?

- Đn gin em chỉ buộc con lắc vào chỗ của nó - Edith nói với chồng.

- Con lắc nào - Ông vỗ trán - Đừng nói với anh đó là từ sợi dây chuyền chúng mình đã mua hai mươi năm về trước chứ!

- Đưng nhiên rồi! - Giọng bà đĩnh đạc - Ngay khi Sam Kee con nói là người cha đã tách rời qu chuông và con lắc, em đã nhớ đến mặt dây chuyền. Mình đã có lần nói nó trông giống hình dạng một con lắc, anh nhớ không?

- Em đoán ngay rằng mình đã có con lắc. Nhưng em không nói rạ Em muốn hay hn anh mà, Mark - bà cười triu mến nhìn chồng - và, anh biết đó, em ngờ rằng Sam Kee con sẽ không bán cho mình qu chuông nếu anh ta biết mình đã có con lắc.

- Anh cũng nghĩ thế - Mark Williams cầm lấy ống điều và xoa xoa cái đầu nhồi thuốc. - Nhưng anh ta cũng không tin vào câu chuyện đó như chúng mình vậy.

- Không, nhưng cha anh ấy tin. Và nếu chính Sam Kee kể câu chuyện ấy cho chúng ta - anh có nhớ ông ta có vẻ khôn ngoan và lanh lợi chừng nào - em tin rằng chúng ta sẽ tin.

- Có thể em nói đúng. Bác sĩ Williams rung qu chuông và lắng nghe Một âm thanh mong manh, ngọt ngào dường như thông trong không gian trong một lúc rồi tan biến đi.

- Không - ông ta nói - Không có gì xy ra c. Đưng nhiên, vì không có người chết nên không linh nghiệm.

- Em không thích đem câu chuyện này ra đùa đâu - Edith thoáng cau mày - Em định dùng qu chuông này để báo bữa ăn chiều và kể câu chuyện cho khách nghe Nhưng bây giờ, em cũng không biết nữa.

Bà chau mày nhìn mãi qu chuông cho đến khi chuông điện thoại vang lên trong hành lang kéo bà về thực tại.

- Anh ngồi đi Để em tr lời cho - Bà chạy vội rạ

Bác sĩ Williams xoay xoay qu chuông trên tay, lắng nghe giọng vợ ông thỉnh thoảng trở nên căng thẳng. Ông đã đứng lên khi vợ quay trở lại.

- Bệnh viện có một ca cấp cứu - Bà thở dài - Một người trẻ tuổi bị tai nạn xe gắn máy Nút sọ. Bác sĩ Amos nói thế. Ông ấy nói đáng lẽ không làm phiền đến anh nhưng anh là người duy nhất có thể thay thế

khi bác sĩ Hendryx đi nghỉ.

- Anh biết - Mark Williams đã ra đến hành lang, với tay lấy cái mũ - Công việc của mọi người là từ sáng cho đến chiều, nhưng của bác sĩ thì không giờ giấc - Ông ta trích dẫn một câu nói đầu đó.

- Em sẽ đưa anh đi - Edith theo chồng ra ngoài - Anh ngồi sau và có thể nghỉ ngơi mười phút ài.

+ + +

Mark chán nản rút đôi găng cao su ông đã từng bó tay nhưng chưa hề có cảm giác thất bại như thế này Edith nói ông đã đặt mình quá nhiều vào ca mổ. Có lẽ đúng thật. Thế nhưng - không có lý do gì để người thanh niên này phi chết. Tình trạng của anh ta lúc bắt đầu ca mổ thật tốt đẹp. Nhưng đến nửa chừng thì trở nên xấu dần, hô hấp đứt đoạn, mạch trở nên yếu Và ngay khi Mark Williams khâu mũi cuối cùng, anh ta ngừng thở.

Tại sao Mark tự hỏi Nhưng có lẽ không có câu trả lời. Cuộc sống là một điều gì đó bất ổn và không thể đoán trước được. Người trẻ tuổi mà ông đã mổ tối qua tình trạng tệ hơn nhiều, thế mà nay đã qua khỏi Anh ta ở phòng số 9, chỉ cách một hành lang, đang dần hồi phục sức khỏe để chuẩn bị sống năm mươi năm nữa.

Bác sĩ trẻ Amos, người gây mê cho ca mổ, đi đến vỗ vai ông về cảm thông khi ông đang lấy áo khoác.

- Đừng buồn thế, ông Mark - Anh ta nói - Không ai có thể làm tốt hơn. Chỉ vì cuộc sống chối bỏ anh ta, tôi nghĩ thế.

- Cám ơn, John - Mark gượng vui - Đôi khi cuộc sống là thế. Tôi muốn có một cuộc khám nghiệm tử thi, chỉ để thỏa mãn chính tôi.

- Dĩ nhiên. Tôi sẽ thu xếp. Trông ông khá mệt. Ông về nhà đi Để tôi giúp ông mặc áo khoác nhé.

Mark Williams khoác áo vào và khi giải nút, ông cảm thấy có gì nặng nề trong túi

- Cái gì thế nhỉ? - Ông tự hỏi và rút ra qu chuông pha lê đỏ mà ông đã vô tình đút vào túi khi có điện thoại - Qu chuông của Edith! Cô ấy sẽ không hài lòng khi biết mình đem nó đi như thế này..

- Mark, coi chừng! - Amos la lên khi qu chuông vượt qua kẽ tay mỗi một của Mark.

Chính Amos đã giữ kịp ngăn qu chuông không rơi vỡ trên nền gạch. Tiếng chuông vang lên đột ngột, trong trẻo và cao vút, rồi nằm yên trong lòng bàn tay Amos.

- Hú hồn! - Amos nói - Thật xinh đẹp. Cái gì thế?

- Một qu chuông báo bữa chiều của Trung Hoa - Mark Williams trả lời - Tốt hơn là tôi.. - Ông chưa dứt lời, sau lưng họ cô y tá Wythe xúc động gọi:

- Bác sĩ! Bác sĩ Williams! Bệnh nhân lại bắt đầu thở. Mạch đập rồi! Xin ông đến ngay!

- Cái gì? - Ông xoay người si bước về phía bàn mổ.. Thật vậy, mạch và hô hấp lại hoạt động. Ngay khi ông đứng đó, lại càng rõ hơn.

- Ôn trời! - Amos thở ra - Bây giờ thì điều gì đó bất ngờ lại xảy ra trong cuộc sống! Tôi chưa bao giờ đọc được một câu chuyện lạ kỳ thế này Mark, tôi nghĩ cuối cùng chúng ta cũng cứu được anh ấy

Rõ ràng họ đã cứu sống người đó. Rồi cô y tá Mc Gregor vọt vào phòng.

- Xin lỗi đã làm phiền ông, bác sĩ Williams - Cô ta nói, vô cùng bối rối - Nhưng ông có thể đến phòng số 9 ngay không ạ? Sức khỏe của anh ta đã rất tốt, nhưng mới năm phút gần đây anh ta thình lình tái phát. Tôi đề y tá Johnson canh rồi chạy đi kiểm ông - nhưng tôi sợ rằng anh ta sẽ chết.

+++

May mắn đèn giao thông xanh suốt con đường họ về nhà. Hn một lần Mark thấy mình chạy lệch đường biên và phi điều chỉnh lại

- Tại sao người trai trẻ ấy phi chết? - ông hỏi gặng - Tại sao, Edith?... À, qu chuông của em đây Tốt hn là em cắt nó vào trong túi xách đi.. Anh ta đã rất khỏe mà. Và rồi, ngay khi bọn anh cứu được người tưởng rằng đã chết thì lại mất đi người tưởng đã bình phục.

- Việc đòi thế đó, anh yêu - người vợ nói - Anh biết mà. Bác sĩ chỉ làm được phần việc của mình. Phần còn lại luôn nằm trong tay Thượng đế. Và Người luôn đùa bỡn mà.

- Ủ, quỷ tha ma bắt! Anh biết điều đó! - Người chồng cầu nài - Nhưng anh rất bức vì phi bó tay trong trường hợp này Không có lý do nào kh dĩ có thể đưa đến kết cục thể c, trừ trường hợp có biến chứng nào đó mà anh bỏ sót - Ông lắc đầu giận dữ - Anh đã thu xếp một cuộc gii phẫu để khám nghiệm tử thi, nhưng... Đúng rồi, chính anh phi làm việc này Anh sẽ quay lại và làm ngay bây giờ. Anh muốn biết tại sao!

Ông đột ngột ghìm xe, ngoặc về phía trái để quay đầu xe lại Edith Williams không thấy chiếc xe tung vào xe họ. Bà nghe tiếng nhún kèn điên cuồng, tiếng thắng rít và trong một khonh khắc bà nhận ra có ai đó ở sau họ sắp vượt qua Rồi một va chạm khủng khiếp quăng bà vào kính chắn gió. Bà ngất đi.

Edith Williams mở mắt. Ngay khi nhận ra mình đang nằm trên mặt đất và cái bóng nghiêng trên người là một cnh sát, bà nhớ lại Đầu rất đau nhưng bà vẫn tỉnh táo Cố gắng ngồi dậy, bà ý thức rằng đã xy ra tai nạn, đã có người đến cấp cứu và bà chắc hẳn đã ngất đi ít nhất là vài phút.

- Ờ, xin bà cứ tự nhiên! - người cnh sát ngăn lại - Đầu bà bị sưng to lắm đấy Bà phi nằm yên chờ xe cứu thung đến. Khong năm phút nữa thôi

- Mark! - Edith nói, không quan tâm đến viên cnh sát - Chồng tôi! Anh ấy có sao không?

- Nào, xin bà. Người ta đang chăm sóc ông ấy. Bà...

Nhưng bà không còn nghe gì nữa Níu lấy tay người cnh sát, bà đứng lên. Bà nhìn thấy chiếc xe lật nghiêng cách đó vài mét. Một đám đông bu quanh. Không để ý đến họ, bà đã thấy ông nằm trên mặt đất gần đó, áo khoác cuộn lại làm gối đầu

+++

Mark đã chết. Là vợ của một bác sĩ suốt hai mươi năm, và trước đó là một y tá, bà biết cái chết là như thế nào

- Mark! - Bà nói với chính mình nhưng người cnh sát hiểu nhầm.

- Vâng, thưa bà - ông ấy nói - ông nhà đã chết. Khi tôi đến đây, ông ấy vẫn còn thở, ông mới vừa chết cách đây hai ba phút.

Bà quỳ gối, trong đầu chỉ nghĩ làm thế nào để đến bên chồng. Bà lết về phía ông và luồn tay tìm mạch đập. Không có gì c. Một con người vừa mới đây giờ đã không còn.

Phía sau có tiếng ai đó cất lên. Bà quay lại Một người đàn ông to lớn, áo quần nhàu nát, đứng bên cạnh viên cnh sát, nói to:

- Ông nghe cho, ông cnh sát. Tôi nhắc lại, không phi lỗi tại tôi. Ông ấy quay xe ngay trước mũi xe tôi. Tôi làm gì được? May mắn là không chết cả bà. Rồi ông quan sát đầu xe sẽ thấy, không phi lỗi tôi.

Edith bỏ ngoài tai tất c. Đặt tay Mark lên đùi, bà lặn tay trong túi xách tìm khăn tay để lau dòng nước mắt không thể cầm. Có một vật gì đó - một vật gì trn, cứng và lạnh. Bà rút ra và nghe tiếng rung trong trẻo, ngọt ngào của qu chuông thủy ngân.

Bàn tay trên đùi động đậy Bà há miệng kinh ngạc, nhướn người về phía trước khi người chồng mở mắt.

- Mark! - Bà thăm thì - Mark! Anh yêu

- Edith - Mark cố thều thào - Anh xin lỗi Anh thật bất cẩn. Lúc ấy chỉ nghĩ đến bệnh viện...

- Anh sống rồi! Anh sống rồi, anh yêu, anh yêu! Nằm yên! Chút xíu nữa là có xe cứu thung đến.

- Xe cứu thung? - Ông phn đối - Anh không sao c. Giúp anh đứng dậy.

- Nhưng Mark!

- Nhưng chỉ bị sưng ở đầu thôi mà. - Ông cố gắng đứng dậy Người cnh sát đi đến.

- Thôi nào, ông bạn - ông nói, giọng kinh ngạc - Chúng tôi nghĩ là anh đã chết. Nào, giờ thì đừng để chúng tôi mất ông lần thứ hai

- Thật vui mừng là ông không sao c! - Người đàn ông mặt đỏ nói vội vã - Chúng tôi đã rất buồn, mặc dầu không phi lỗi tại tôi Y' tôi là, làm sao tránh xe ông được khi ... khi ...

- Đỡ anh ấy! - Mark Williams la lên, nhưng người cnh sát không đỡ kịp. Ông ta ngã chúi xuống đất, nằm bất động.

+++

Đồng hồ ngoài hành lang gõ hai tiếng. Edith cẩn thận ngồi dậy, tay chống cằm nhìn chồng.

- Anh thức rồi - bà nói máy móc.

- Anh đã thức vài phút rồi - ông nói - anh nằm suy nghĩ.

- Để em lấy thuốc gim đau cho anh. Bác sĩ Amos dặn cho anh uống thuốc và ngủ cho đến mai.

- Anh biết. Anh sẽ uống ngay một viên. Này em, tiếng chuông đồng hồ làm anh nghĩ đến một việc.

- Dạ?

- Y' nghĩ ấy chỉ mới đến với anh thôi, sau tai nạn. Anh có một ấn tượng rất kỳ lạ khi nghe tiếng chuông reo Nó vang lên rõ to trong tai anh. Anh mở mắt để xem nó ở đâu.

- Một... cái chuông à?

- Đúng vậy Dĩ nhiên chỉ là o giác.

- Nhưng, Mark...

- Gì h em?

- Một... một cái chuông đã reo Y' em nói là qu chuông pha lê đồ khi ấy đang nằm trong túi xách của em và nó đã rung lên chốc lát. Anh có nghĩ...

- Dĩ nhiên là không - Mặc dầu ông tr lời nhanh, nhưng không qu quyết - Tiếng chuông kêu rất to, như tiếng công.

- Nhưng, ý em là, anh yêu.. ít giây trước đó mạch anh không đập.

- Không đập?

- Và anh đã ngừng thở. Rồi qu chuông thủy ngân vang lên, và anh, anh...

- Phi lý! Anh biết em nghĩ gì nhưng tin anh đi - điều này thật phi lý!

- Nhưng Mark! - Bà dè dặt nói - Người lái chiếc xe kia Ngay khi anh vừa tỉnh lại thì ông ta...

- Ông ta bị nứt sọ. - Bác sĩ Williams cắt ngang - Bác sĩ thực tập đã chẩn đoán. Thông thường nứt sọ không thể thấy được và rồi thình lình nạn nhân ngất đi. Đó là những gì đã xảy ra. Thôi chúng ta đừng nói đến việc này nữa.

- Vâng. - Ngoài hành lang tiếng chuông đồng hồ lại vang - Em lấy thuốc gim đau cho anh nhé?

- Ừ, khoan. David có nhà không?

Người vợ ngần ngừ:

- Không, con nó chưa về.

- Nó có gọi về không? Nó biết phi về nhà trễ nhất là nửa đêm mà.

- Không, con không gọi về. Nhưng tối nay trường nó có khiếu vũ.

- Đó không phi là lý do để không gọi điện về. Nó đi chiếc xe cũ, phi không?

- Vâng. Anh đưa con chia khóa sáng nay, anh nhớ không?

- Dầu cho có bất cứ việc gì nó cũng phi gọi về. - Bác sĩ Williams nằm yên lặng một lúc - Một đứa trẻ mười by tuổi mà hai giờ đêm chưa về đến nhà!!

- Em sẽ nói với con. Nó sẽ không thể nữa Anh Mark à, để em lấy thuốc cho anh. Em sẽ chờ cho đến khi David...

Chuông điện thoại reo, ngắt lời bà. Williams với lấy ống nghe Máy phụ ở ngay cạnh giường ông.

- Alô - ông nói

Và khi ấy, dầu không nghe được đầu dây bên kia, bà cm nhận được ông đang sững người Và bà đã hiểu, cũng như bà có thể nghe được, với linh tính của một người mẹ.

- Vâng, bác sĩ Williams nói - Vâng, tôi hiểu. tôi hiểu.. Tôi sẽ đến ngay.. Xin cm n.

Ông bật người dậy trước khi bà có thể ngăn ông lại

- Một ca cấp cứu - ông nói lặng lẽ - Anh phi đi ngay Ông vội vã mặc quần áo

- Là David - bà nói - phi không? - Bà ngồi dậy - Đừng giấu em. Chính là David.

- Phi - ông nói, giọng mệt mỏi - David bị thung. Anh phi đến ngay với con. Một tai nạn...

- Con đã chết - Bà nói đoạn quyết - David đã chết, phi không anh Mark?

Ông đi đến bên, ôm lấy vợ.

- Edith - ông nói - Edith, phi rồi Con đã chết. Bốn mươi phút rồi Chiếc xe quẹo qua một khúc quanh. Họ mang con đến nhà xác tỉnh. Họ muốn anh đến... nhận dạng con. Nhận dạng con, Edith! Chiếc xe đã bốc cháy!

- Em sẽ đi với anh - bà nói - Em sẽ đi với anh!

+ + +

Taxi chờ ở một không tối giữa hai dãy đèn đường. Nhà xác tỉnh, dài và thấp, với ngọn đèn xanh u trước cửa, nằm thụt xuống. Một thêm xi măng dẫn lối Mười phút trước, Bác sĩ Mark Williams đã đi xuống những bậc thêm này Bây giờ ông đang trở lên, nặng nề, khó nhọc, như một ông già.

Edith đang ngồi đợi trong taxi, nhấp nhồm trên mép ghế, tay nắm chặt. Ngay khi ông vừa đến, bà mở cửa xe bước ra.

- Mark - bà run run hỏi - có phi..

- Phi, là David - giọng ông đều đều - con trai chúng ta. Anh đã hoàn tất thủ tục rồi. Bây giờ điều chúng ta có thể làm là đi về nhà.

- Em sẽ đến với con! - Bà lướt người đi ông nắm tay bà lại. Người tài xế kín đáo vờ ngủ gật.

- Đừng, Edith! Không ích lợi gì đâu Em không nên nhìn thấy con!

- Nó là con của em mà! - Bà kêu lên - Để em đi!

- Không! Có cái gì bên trong cái áo khoác của em thế?

- Qu chuông, qu chuông pha lê đỏ! - Bà kêu lên - Em sẽ rung chuông cho đến khi David nghe được.

Bà bước bình nắm chặt qu chuông nhỏ:

- Nó đã đem anh trở lại, Mark! Giờ nó cũng sẽ đem David trở lại!

- Edith! - Ông sợ hãi nói - Em không được tin vào điều này Không thể được. Chỉ là trùng hợp thôi Đưa nó cho anh.

- Không. Em sẽ rung chuông - bà vùng vẫy cố thoát khỏi tay ông - Em muốn David trở lại! Em sẽ rung chuông!

Một tay bà thoát ra được. Tiếng chuông pha lê sắc gọn như một mũi dao bạc cắt đi sự yên tĩnh trong đêm.

- Tại đây! - Edith Williams hôn hên nói - Em đã rung nó. Em biết là anh không tin, nhưng em tin. Nó sẽ mang David trở lại

Bà cất cao giọng:

- David! David con! Con có nghe mẹ không?

- Edith! - Bác sĩ Williams rên lên - Em chỉ hành hạ chính em thôi Về nhà đi em. Về nhà thôi

- Em sẽ không về chừng nào David chưa trở lại.. David! David! Con nghe mẹ không? - Bà lại rung chuông, rung mãi cho đến khi người chồng dẫn lấy, và bà để mặc.

- Edith! Edith! - Ông rên rỉ - Phi chi em để một mình anh đến đây...

- Mark! Nghe kìa!

- Cái gì?

- Nghe kìa! - Bà thăm thì, căng thẳng cực độ.

Ông im lặng. Và rồi sự kinh hãi bò dọc theo sống lưng khi ông nghe một giọng nói trẻ trung trong treo vang lên từ bóng tối bên dưới.

- Mẹ? Bà Ba mẹ ở đâu

- David! - Edith nín thở - Là David! Để em đi! Em phi đến với con.

- Không, Edith! - Ông hong loạn khi tiếng nói bên dưới lại vang lên.

- Bà Mẹ? Ba mẹ ở trên đó phi không? Đợi con với!

- Để em đi! - Bà nức nở - David, ba mẹ ở đây Ba mẹ đây con ơi!

- Edith - Mark Williams hỏi hôn hên - Nếu thương anh thì hãy nghe lời anh. Em không được đi xuống dưới đó. Anh đã nhận ra David qua cái ví và chiếc nhẫn của con. Con đã chết cháy rồi, thật mà...

- Em phi xuống với con! - Bà vùng mạnh và chạy về phía cái bóng cao gầy thoáng thấy trong đêm.

Bác sĩ Williams kinh hong nhy đến ngăn vợ. Nhưng ông trượt chân và ngã đập đầu xuống vỉa hè. Bà chạy hôn hên xuống cái bóng đang dần đi lên.

- Ôi! David - bà thỏn thức - David!

- Mẹ! - Đứa con trai ôm chặt lấy mẹ - Con xin lỗi, con vô cùng xin lỗi mẹ. Nhưng con không biết chuyện gì đã xảy ra Ba mẹ không có nhà và một người trong hội học sinh gọi con. Con biết rằng họ đã nhầm lẫn, và rằng ba mẹ đã đến đây, và con gọi một taxi để đến đây Con xuống xe gần tòa nhà và nãy giờ con kiếm ba mẹ ở đó... Tội nghiệp Pete!

- Sao lại Pete? - bà hỏi.

- Pete Friedburg. Anh ấy chạy chiếc xe cũ. Con đã cho anh ấy mượn chìa khóa xe và bằng lái của con.

Đáng lẽ con không nên làm thế, nhưng anh ấy lớn, v lại anh ấy cứ nài nỉ con mãi..

- Thế là ... thế là Pete đã chết? Pete đã bị chết?

- Dạ vâng, là Pete Con cm thấy có lỗi vì đã cho anh ấy mượn xe Nhưng mọi người đều cho rằng anh ấy lái xe rất giỏi Và rồi họ lại báo cho mẹ, mẹ và ba nghĩ rằng đó là con...

- Thế thì Mark nói đúng. Dĩ nhiên là anh ấy nói đúng - Bà cười trong cn thỗn thức - Đó chỉ là một qu chuông, một qu chuông đẹp, thế thôi.

- Qu chuông nào Con không hiểu mẹ nói gì.

- Con đừng để ý - Edith Williams thở hắt - Nó chỉ là một qu chuông. Nó không có sức mạnh nh hưởng đến cuộc sống và cái chết. Nó không mang lại cũng không lấy đi sự sống. Nhưng chúng ta hãy lên với bạ Có thể ba đang nghĩ rằng qu chuông thực sự linh nghiệm.

+ + +

Họ trèo lên những bậc thang còn lại. Bác sĩ Mark Williams vẫn nằm đó, ni ông đã ngã xuống. Người tài xế đang cúi xem, nhưng không còn điều gì cần thiết nữa Ông đã nằm đè lên qu chuông khi ông ngã xuống, và nó đã vỡ. Một mnh pha lê dài, bén cắm sâu vào tim ông.